

illetve a Martinique-i Aimé Césaire fémjelezte négritude mozgalom képviselőjének tartják, hiszen írásait afrikai gondolkodásmód és képzelet, afrikai vallási elemek és folklórműfajok jelenléte hatja át, Okara művészetének a célja az afrikaiság megjelenítése. Ma persze inkább úgy mondanánk, az afrikai literatúrára oly jellemző *irodalmi folklorizmus* egyik képviselője volt. Erről vallanak azok a versei is, amelyek a mindmáig legteljesebb magyar afrikai költészeti antológia, a két kötetes *Fekete Lángok* nyugat-afrikai gyűjteményében (*Nyugat- és Közép-Afrika költészete*, Európa, 1986) Gergely Ágnes és Keszthelyi Tibor jóvoltából napvilágot látott. Ezek közül idézzük most Okara egy négritude-szemlélettel áthatott, afrikai életmozaikot életre hívó szép versét (egyébként Okara egyik kötete címadó darabját) Gergely Ágnes magyarításában, amely regényéhez hasonlóan az új világ elhívásaival harcban álló régi-új Afrikát állítja elénk, ezúttal egy csodaszép metafora útján:

A halász invokációja

(*The Fishermen's Invocation*)

Az ünnepségnek vége
de a visszhangok köröskörül
örvénylenek mint a sivatagi
forgósél amely homokot szór köröskörül
és arcot főd a kéz és dobol a láb.

Az ünnepségnek vége
s a dobok csöndben, elcsitultan várakoznak.
Szétszóródnak a táncolók, ütemes járású
lábuk sok táncot ismert, mely ismét csak másik
táncba fordul, ütemes járású
szívük végre helyére kéredzkedik a
lábfejükből, s a pálmabor leszáll
fejükből, megülepszik végül hasukban,
s testük kihűl. Eltávozott a táncnak
szelleme, most már pőrék az arcuk.

De a Gyermek-Múlhatatlan az ölükben fekszik
s a Múlandó mérhetetlen csecsét szopja,
aki zöld bölcsődalokat énekel, hogy a fejünk bizsereg.
És mi félig ismerős, félig idegen dalokat tanulunk,
mi táncolni tanulunk félig ismerős, félig idegen
s álmokban készült ritmusokra, míg a Gyermek-
Múlhatatlan alszik, alszik, s az anyamell a száján.

Sólyom Sándor

Apokrif sírversek, napjainkból

Jól élt míg élt, mert tehetta.
És ennek is mi lett a vége?
Egy sötét gödör, étele, se itala,
de ő lett a nyúvek dús asztala.

*

Míg éltem, csak szerettem – dúdolta,
mert ezt mondja a...a...Tanítás.
Ahogy az ágyak kifogytak alóla,
egy gödörben találta magát
s ott nem sóvár kezek simogatták
testét, csak a férgek eszegették.

*

Álságos imáját a kereszt is
megunta s rádólt egy pillanatra.
Neki is kezdtek kiszedni alóla,
ám helyette egy varangy vartyogott
a keresztet vissza állítókra.

*

– Márpedig vírusok nincsennek! –
harsogta Kontrafej királyi pózban,
önmagának is tetszelegve.
Amikor már hallgatni is elunták
a víruskák, a föld alá dugták,
hogy ne tudjon többet ártani.

*

A gravitáció lett Furkónak veszte,
amikor a harangot leszerelni kezdte.
Most e kő alól fennen hirdeti:
nem templom kell nekünk, nem is a tornya,
semmi haszonnal nem járó cicoma,
sem harangozás, mert elavult szokás.